

Ռաֆֆի

Հարեմ

1 - Գ, Դ

Տիկինը վերջացրեց յուր հեքիաթը:

Խափշիկն, որ բոլոր ժամանակը խորին համազդացությամբ լսում էր, կտրեց նրա խոսքն ասելով .

Քո աղախինը հասկացավ բոլորը . . . Մարջանը քո դարդին մի ճար կանն . . .

Ի՞նչպես, Մարջան, հարցրուց Չեյնաբ-խանումն ուրախանալով:

Շուտով իմ տիկինը կտեսնե յուր Մեխակին այս սենյակումը . . .

Ուրախության լույսը փայլեց տիկնոջ տխուր դեմքի վրա, և նա մոռանալով յուրյան, բռնեց ստրկուհու ձեռքից հարցնելով .

Մի՞թե...

Իմ տիկինը դեռ չէ ճանաչել յուր աղախինն, նա ջիններից դաս է առել և շեյթանից ավելի գիտե, պատասխանեց Մարջանը:

Ուրեմն ես կարո՞ղ եմ նրան այստեղ տեսնել, հարցրուց Չեյնաբ-խանումն անհամբերությամբ:

Դու միայն շնորհիք քո ստրկուհուն յուր արձակման թուղթը, քո կամքը կատարված կլինի:

Խորամանկ խափշիկը, հարմար միջոց գտնելով յուրյան աղատելու, մտածեց օգուտ քաղել այդ առիթից:

Տիկինն, որ ամեն բան պատրաստ էր գոհել միայն յուր սիրածին կրկին տեսնելու համար, համաձայնվեցավ: Թո՛ղ Քաբայի աստվածը վկա լինի, ես խոստանում եմ Մարջան, քեզ արձակել, ասաց նա:

Խափշիկի կոկ և փայլուն թշերը ցնցվեցան ուրախության ժպիտով և նրա սաղաֆի նման սպիտակ ատամներն ավելի գեղեցիկ կերպով երևացին փոքր-ինչ ուռած շրթունքի միջից:

Թո՛ղ Լեյլիի և Շիրինի աստվածը քեզ օգնական լինի, ասաց նա խորին հրճվանքով: Իսկ Ջեյնաբ-խանումը, չնայելով յուր բոլոր հոգեկան բերկրանքին, անհանգիստ մտատանջության մեջ էր:

Բայց դու երդվիր, Մարջան, որ այդ բանը գաղտնիք կմնա մեր մեջ:

Թո՛ղ իմամ-Հուսեյնի խենջար զարկողներից մինը լինի թո՛ղ Օմարի դասումը դասվի Մարջանն, եթե յուր տիկնոջը հավատարիմ չմնա, երդվեց խափշիկը:

Այժմ ասա՛, ի՞նչ հնարքով կարող ես նրան այստեղ բերել: Խափշիկը դարձյալ ծիծաղել սկսեց, կարծես նրանից հարցնում էին մի ամենահասարակ բան:

Իմ տիկինը դեռ չգիտե հարեմխանայի գաղտնիքները, ասաց նա, բայց Մարջանը կատվի նման ամեն ծակ ու ծուկ մտնում է և ամեն բան իմանում է: Նա գիտե, թե ի՛նչպես պետք է բերել:

Բայց դու ճանաչում ես Հեյդարին, այդպես էր ներքինապետի անունը . այդ հին դևն ավելի խորամանկ է, քան Իբլիսը նրա աչքերից ոչինչ բան չէ կարելի թարքնել: Այդ անկարելի է Մարջան, նա հարեմխանան չէ կարող մտնել . . . ասաց Ջեյնաբ-խանումը կրկին հուսահատվելով:

Բայց ի՞նչ կասե իմ տիկինն, երբ Մարջանն նրան նույնիսկ Հեյդարի առջևից կբերե, և Հեյդարն յուր աչքերով կտեսնե, երբ նա կմտնե քո սենյակը, և ոչինչ չի հասկանա:

Խափշիկն այդ խոսքերն ասելու միջոցին այնպես հանդարտ էր, մինչև նա դրզոնց Ջեյնաբ-խանում ի սնահավատությունը . դու կատարյալ կախարդ ես, Մարջան . . . երևի դու ծանոթ ես Իսմազամին , հարցրուց նա ծիծաղելով:

Թող իմ տիկինն յուր ստրկուհու վրա չծիծաղի, պատասխանեց խափշիկը փայլուն աչքերը դարձնելով դեպի յուր տիրուհին: Հարեմխանայի մեջ տղամարդիկ ներս բերելու համար հարկավոր չէ ծանոթ լինել Իսմ-ազամին:

Էլի ի՞նչ հնար կա:

Գիտե՞ք, տիրուհի՛, ի՞նչ էր պատմում մի օր Բագիմ-խանումի աղախինը՝ մալայուհի Ֆերուզը:

Ի՞նչ էր պատմում:

Նա ասում էր, թե յուր տիրուհին ունի մի սիրող:

Հետո՞:

Թե սիրողը շատ անգամ գալիս է տիրուհու մոտ:

Հարեմխանայի մե՞ջ:

Այո՛, հարեմխանայում:

Ի՞նչպես է ներս մտնում:

Ֆերուզն ասում էր, իմ տիրուհին ինձ ուղարկում է այն տղամարդի մոտ: Ես տալիս եմ նրան իմ հագուստը՝ րուբենդը, չարսավը և չախշուրները: Նա հագնվում է և այնպես գալիս տիրուհու մոտ, որպես նրա աղախինը՝ Ֆերուզը . . .

Այդ գարնանայի է, Մարջան: Ի՞նչպես ներքինիքը չեն ճանաչում նրան:

Սատանան ինքը չէ կարող ճանաչել արդյոք չարսավի մեջ Փաթաթվածը կի՞ն է, թե տղամարդ:

Տիկինը սկսեց ուրախությունից ծիծաղել, և նրա սիրտն այդ հույսերով ավելի վառվեցավ:

Ինչո՞ւ եք ծիծաղում տիրուհի, շարունակեց Մարջանը. շատ անգամ Բագիմ-խանումն ինքն յուր աղախնի հագուստով դուրս է գնում ամրոցեն և շաբաթներով կորչում է, սատանան գիտե, թե ուր... Իհարկե, յուր սիրողի Շաֆիի մոտ:

Միթե շեյդարը չէ՞ նկատում այդ բոլորը:

Շեյդարն ի՞նչով կարող է գիտենալ, ծպտյալ կինն աղախի՞նն է, թե տիրուհին:

Բայց ի՞նչպես չէ՛ հասկանում խանը:

Խանն, եթե հարեմներից մինը կորչի էլ, չի գիտենա, այնքան որ շատ են: Մինն էլ՝ իմ տիրուհուն հայտնի է, որ հարեմները գիտեն յուրյանց հերթն, թե երբ խանի հետ պետք է տեսնվին: Բացի դրանից՝ խանը շատ անգամ շաբաթներով որսի է գնում ու հետ չի դառնում:

Ջեյնաբ-խանումի սևորակ աչքերում կրկին փայլեցավ ուրախության լույսն. ուրեմն մեզ համար ավելի լավ է, որ այժմ խանը մի շաբաթով որսի է գնացած: Հայտնի բան է:

Եվ դու, Մարջան, պետք է գործ դնես նո՞ւյն հնարն, ինչ որ անում է Ֆերուզն յուր տիրուհու համար:

Չէ ես մի այլ հնար պետք է մտածեմ:

Ի՞նչ հնար, ասա՛, Մարջան:

Մարջանն այժմ ասել կարող չէ, նա պետք է մտածե դրա վրա: Բայց թող իմ տիկինն այժմ քնի, հանգստանա, երբ որ զարթնի, Մարջանը կասե նրան:

Խափշիկը թողեց յուր տիրուհին միայնակ յուր սենյակում: Բայց նա ամենևին չկարողացավ քնել:

Դ

Երբ Մարջանը հեռացավ յուր տիրուհու սենյակից, արեգակի բոցերը սաստիկ այրում էին դրսումը: Հարեմների հանգստության ժամն էր: Նրանք արդեն քնած էին: Միայն մանկահասակ աղախիճներն, ազատ միջոց գտնելով, քաշվել էին սրահակների հովության մեջ, խոսում էին, ծիծաղում էին և զվարճանում էին փոքրիկ սենեկասպաս մանկլավիկների հետ:

Խափշիկը տեսավ մալայուհի Ֆերուզին գեղեցիկ Սալմանի հետ ման էր գալիս բակի ճեմելիքով, որ կամարած էր խաղողենի որթերով:

Ֆերուզ, Սալման, ձայն տվեց նա:

Նրանք կանգնեցան: Մարջանը մոտեցավ: Նրա միտքն այն է՝ կրկին անգամ խոսեցնել Ֆերուզին, նրա տիրուհու գաղտնիքներից խոսք քաշել և յուր տիկնոջ նպատակին ծառայելու միջոցներ հնարել:

Սոխակները նիրհում են վարդի թփերի մեջ, նախշուն թիթեռները հանգստանում են կանաչ տերևի տակ, բայց Ֆերուզն ու Սալմանը հանգստություն չունեն...

Մալայուհին և շիրագի պատանին երկուսն էլ ժպտեցան: Նրանք մտան ավազանի մոտ գտնվող հովանոցն, որ հյուսած էր էասի պատատուկ ոստերով, որոնց սպիտակ ծաղիկներն ավելի անուշ բուրում էին կեսօրվա տաքությունից:

Ի՛նչ լավ է այստեղ ծխել, ասաց Մարջանը, գնա՛ մի դելյան բեր, Սալման: Փոքրիկ Սալմանն ուրախությամբ վազեց կատարել երկու աղախիճների հաճույքը:

Դու էլ այսօր չես քնել, Մարջան, երևի մի «փորագավ» ունես, ասաց Ֆերուզը պատանու գնալուց հետո:

Ի՞նչ փորագավ:

Դու իմանում ես, ես ինչ եմ ասում...: Այս ժամուն երկու արարածներ չեն կարող քնել, ո՛չ հարեմխանայի աղախիները և ո՛չ դրսի տան մանկլավիկները...

Ի՞նչ օգուտ, Ֆերուզ ջան: Մենք նմանում ենք երկաթի վանդակի մեջ գրած թռչունին, որի շուրջը խեղճ կատուն պտիտ է գալիս, միա՛նու, միա՛նու է անում, յուր թաթիկները մեկնում է ճեղքերից... Բայց ոչինչ բավականություն չէ ստանում...

Այդ ուղիղ է, բայց գիտե՞ք, ի՛նչ է ասում առածն՝ «երկու սրտեր երբ միացան, շուտ են գտնում ծածուկ տեղը»:

Ինչպես դու և այդ շիրագցի պատանին: Այնպես չէ՞, Ֆերուզ:

Նա դեռ երեխա է, ոչինչ չէ հասկանում...

Բայց դու դարձյալ սիրում ես նրան:

Սիրում եմ... պատասխանեց մանկահասակ մալայուհի աղջիկը և նրա մուգ-դեղնապղնձի գույն դեմքն ընդունեց խիստ տխուր արտահայտություն:

Բայց մեր տիկիներն ավելի բախտավոր են մեզանից, խափշիկը փոխեց յուր խոսքը:

Բախտավոր են, Մարջան: Գիտե՞ք ի՛նչ էր պատմում Խուրշիդ-խանումի աղախինը՝ Հուսնին:

Ի՞նչ էր պատմում:

Նա ասում էր, իմ տիկինը մի օր թույլտվություն խնդրեց յուր քրոջ տունն երթալու: Երկու ձի պատրաստեցին՝ մինը տիկնոջ համար, մյուսը՝ ինձ համար: Մեզ հետ վեր առանք խանումի արաբին, բայց փոխանակ նրա քրոջ տունն երթալու, մենք քաղաքից դուրս եկանք, արաբը մեզ տարավ մի այգի: Այնտեղ սպասում էր

խանութին մի երիտասարդ գորապետ: Խանութն երկու օր անցրուց նրա հետ:

Բայց ի՞նչպես հավատում է Խորշիդ-խանութն արաբին յոր գաղտնիքը, հարցրուց Մարջանը զարմանալով:

Արաբը մեզ նման ստրուկ է, խանութը խոստացել է նրան ազատություն, եթե մինչև հինգ տարի կպահես նրա գաղտնիքը: Ասում են, նա արաբին էլ է սիրում... Այդ խոսակցությանը վրա հասավ Սալմանն, որ բերում էր արծաթի գլխով մինա արած դեյլանը: Նա մատույց դեյլանը Մարջանին, բայց ուրախ պատանու երեսը չէր դադարում ժպտելուց:

Ի՞նչ պատահեց քեզ, Սալման, հարցրուց Ֆերուզը:

Ես լսեցի ինչ էիք խոսում:

Սո՛ւս կաց, դու դեռ փոքր ես, քեզ պետք չէ այդպիսի խոսքերին ականջ դնել:

Ես թեև փոքր եմ, բայց շատ բան գիտեմ:

Ի՞նչ գիտես, հարցրուց Մարջանը:

Ես առաջ սպասավոր էի Կ... Միրզայի հարեմխանայում:

Իմ խանութը գեղեցիկ էր, ինչպես հրեշտակ: Բայց մեր իշխանն ատում էր նրան: Տարիներով նրա երեսը չէր տեսնում: Շատ անգամ իմ խանութը զարդարվում էր գոհարներով և թիրմաններով: Հոնքերը ներկում էր բասմայով, աչքերը սևացնում էր սուրմայով և ձեռքերը ներկում էր խինայով: Նա այնպես սիրում էր դառնում, որ ուզում էի միշտ նայել նրա վրա: Հետո այդ բոլոր զարդարանքը նա ծածկում էր մի հին կարկատած չարսավի տակ, երեսին ձգում էր նույնպես հին բուրբեղ: Եվ որպես մի աղքատ կին նա դուրս էր գալիս հարեմխանայից և ձևացնում էր յորյան կույր մուրացկան: Ես նրա ձեռքից բռնած, ման էի ածում բազարումը: Նա խանութպաններից ողորմություն էր խնդրում: Բազարի տղամարդերից որին հավանում էր նա, ես կանչում էի նրան մի պառավի տուն, ուր սովորաբար գնում էր իմ տիրուհին յոր շրջանը կատարելուց հետո:

Դու կատարյալ դեիկ ես, Սալման, ճշացին երկու աղախինները, չկարողանալով գսպել յուրյանց ծիծաղը:

Մի անգամ, առաջ տարավ Սալմանն, իմ տերն ինացավ այդ բանն, իմ խանումին խեղդեցին և գիշերով թաղեցին քաղաքի խրամատի մեջ: Ես փախա այն տեղից:

Երկու աղախինները բոլոր մարմնով դողացին:

Սույն միջոցին սենյակների մինի լուսամտուտի ետքից, լսելի եղավ մի քնքուշ կանացի ձայն Ֆերուգ, Սալման:

Տիկինը գարթնեց, ասացին մալայուտիին և շիրագցի պատանին, և երկուսն էլ շտապով հեռացան Մարջանից:

Մարջանը հովանոցի մեջ միայնակ նստած մտածում էր, երբ նրա մոտ եկավ եթովպացի Սայիդը: Դա մի պատանյակ էր ուղիղ և վայելուչ կազմվածքով, որի էբենոսի նման սև՝ մանկական դեմքի զվարթությունը կարելի էր նկատել, թե նրա տարիքն ոչ ավելի են քան տասն և յոթը: Սայիդը Չեյնաբ-խանումի սենեկասպաս ծառան էր:

Քնե՞ց խանումը, հարցրեց Մարջանը սպասավորից:

Ես մատուցի երրորդ անգամ դեյլան, նա տակավին ծխում էր:

Նստի՛ր, Սայիդ, ես խոսելու բան ունեմ քեզ հետ:

Պատանին նստեց և նրա փայլուն աչքերն անհամբերությամբ նայում էին Մարջանի երեսին, որ նույն ժամուն ավելի հրապուրիչ կերպով կախարդում էր պատանու սիրտը:

Ես այլևս ստրուկ չեմ, Սայիդ, իմ տիրուտին այսօր շնորհեց ինձ ազատություն:

Աստված, քեզ փառք, բացականչեց պատանին զգացմունքով լի ձայնով, և նրա կրակոտ աչքերի սպիտակուցքն ավելի շլացուցիչ կերպով նկարվեցան սև շրջանակների մեջ:

Լսիր, Սայիդ, առաջ տարավ Մարջանը: Դու նույնպես ստրուկ չես լինի, եթե ինչ
ասելու լինենք քեզ դու իմ խոսքը պահես:

Սայիդը սիրում է քեզ, նա չէ կարող քո խոսքը կոտրել: Թող անհիծված լինի
Սայիդը, թող քո գիսակներն արյունի մեջ տեսնե նա, եթե քո խոսքը չլսե:

Լսելով այդ սարսափելի երդումը, Մարջանը մանրամասնաբար պատմեց
Սայիդին յուր տիկնոջ «հեքիաթը», հայտնեց նրա նպատակը, թե պետք էր
աշխատել նրա սիրած տղամարդին հարեմխանան մտցնելու:

Այդ գործի մեջ, Սայիդ, ավելացրեց խափշիկը, դու ոչ միայն պիտի գաղտնիք
պահես, բայց և պետք է օգնես Մարջանին յուր տիկնոջ կամքը կատարելու: Այն
ժամանակ մեր տիկինը կտա քեզ ազատություն:

Ես ամեն բանի պատրաստ եմ, եթե ինձ սպանեին ևս:

Ուրեմն ամեն ինչ վերջացած է: Մեր տիկինը հասնելով յուր նպատակին, մենք
նույնպես կհասնենք մերին...

Այսինքն կպսակվեինք, ա՛յդ ես ուզում ասել:

Այո՛:

Պատանու աչքերը վառվեցան, նա գրկեց յուր սիրուհին և մի տաք համբույր
քաղեց նրա թշերից: